

La motxilla

Fa pocs dies vaig tornar d'un viatge a Austràlia, més concretament a Sidney.

El motiu era, a banda de fer una mica de turisme, poder veure la meva filla Helena, que fa nou mesos que va marxar cap allà.

Encara que gairebé hem fet Skype cada setmana, necessitava fer-li unes quantes abraçades. Una abraçada ben forta, que pugui transmetre tendresa, estima i sentiment. Ensumar la seva olor i fer una respiració ben profunda, per a poder tancar els ulls i tornar a percebre-la cada cop que l'enyorança em torni a trobar.

Durant els passats mesos, hem notat la seva absència. Quina necessitat tenim els éssers vius de sentir la pell, el cos i la calor d'aquells a qui ens estimem.

Això també em porta a la memòria familiars i amics, als quals ja no podré tornar a veure. Però tanco els ulls i puc recordar la seva imatge, escoltar-los i sentir la seva olor.

No deixem mai d'aprofitar els moments que passem amb els nostres. Gaudim de tots. Tanmateix, no vull dir que no puguem empipar-nos mai, però que no sigui freqüentment. I, mai, no anem a dormir sense demanar perdó, si creiem que ho hem de fer. No deixem que la rancúnia es fiqui dintre dels nostres cors.

Jo puc dir que he tornat d'aquest viatge amb la meva motxilla molt, molt plena: plena de petons, d'afecte i d'abraçades de l'Helena, i penso aprofitar-ho.